

קריאת התורה RECITED FOR ברכות

The source for reciting a ברכה before קריאת התורה is the following:

נחמיה פרק ה' פסוק ה'—וַיִּפְתַּח עֲזָרָא הַסֵּפֶר לְעֵינָיו כָּל הָעָם כִּי מַעַל כָּל הָעָם הָיָה וּכְפַתְחוּ עֲמֻדוֹ כָּל הָעָם:
פסוק ו'—וַיְבָרֶךְ עֲזָרָא אֶת ה' הֶ-אֱלֹהִים הַגָּדוֹל וַיַּעֲנוּ כָּל הָעָם אָמֵן אָמֵן בְּמַעַל יְדֵיהֶם וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּ לַה'
אֲפִים אֲרָצָה:

In Newsletters 2-17 and 2-18, we learned the source for first reciting: ברכו:

דברים פרק לב', ג'—כִּי שָׁם ה' אִקְרָא הַבּוֹ גֹדֵל לֹא-לְהִינוּ.

We can add the following to our understanding of the פסוק:

רש"י—כשאקרא ואזכיר שם ה' אתם הבו גודל לא—להינו וברכו שמו. מכאן אמרו שעונין ברוך שם כבוד מלכותו אחר ברכה שבמקדש:

The questions שפתי חכמים and רש"י's comment and responds:

ואם תאמר: דילמא עניית אמן. ותו מגליה לפרש במקדש, דילמא במדינה נמי? ויש לומר הואיל דכתיב הבו גודל, ואמן לאו גדולה היא, אלא האמנת דברי המברך. וכתיב נמי כי שם ה' אקרא משמע שם של ד' באותיותיו, ואסור להזכיר השם של ד' בגבולין כי אם במקדש היו מזכירים השם באותיותיו.

The requirement to perform an act that is described as: גדולה is found in the following:

מסכת סופרים פרק יג' הלכה ה'—מי שהוא אוהו ספר תורה, נחלקו שני תנאים בדבר, חד אמר פותח ורואה וגולל ומברך; וחד אמר פותח ורואה ומברך. רבי זעורה אבא בר ירמיה רב מתנה בשם שמואל הלכה כמי שהוא אומר פותח ורואה ומברך. ומה טעם, וכפתחו עמדו כל העם; ומה כתיב בתריה, ויברך עזרא את יי-הא—להים הגדול. במה גידלו? רבי גידל אמר בשם המפורש, רב מתנה אמר בברכה גידלו.

In the same newsletters, we also quoted the rule enunciated by the 'סימן קצב'— מוגן אברהם— that when ten men congregate to perform a מצוה, they are participating in a קידוש השם. That explains why we recite ברכו before the קריאת התורה. In the case of קריאת התורה, we can add one more thought. If קריאת התורה on Mondays and Thursdays began in the marketplace, the recital of ברכו served an additional purpose. It served to identify the ten or more people who were participating in the קידוש השם and were fulfilling the מצוה of קריאת התורה. To illustrate, let us examine a problem that arises on שמחת תורה when synagogues arrange that each congregant receives an עליה. In the Young Israel of Hillcrest, for example, many tables are set up next to each other to provide עליות to all those present. At each table, ten men must listen to קריאת התורה. How do you know that ten men are listening? If ten men respond to ברכו, you know that ten men are listening to that קריאת התורה. The response to ברכו creates the group. Being able to

identify the group is important in an open area like a marketplace where there is a constant flow of people. Does this concept explain the following **גמרא** that we previously quoted:
 תלמוד בבלי מסכת מגילה דף כא' עמ' ב' – אין פוחתין מהן ואין מוסיפין. תנא: הפותח מברך לפניה,
 והחותם מברך לאחריה. והאידנא דכולהו מברכי לפניה ולאחריה – היינו טעמא דתקינן רבנן: גזירה
 משום הנכנסין ומשום היוצאין.

This is in contrast to the **משנה**:

מסכת מגילה דף כא' עמ' א' – משנה. הקורא את המגילה עומד ויושב. קראה אחד, קראה שנים יצאו.
 מקום שנהגו לברך יברך. ושלא לברך לא יברך. בשני וחמישי, בשבת במנחה קורין שלשה, אין פוחתין
 מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא. הפותח והחותם בתורה מברך לפניה ולאחריה.

At the time of the **משנה**, the requirement to recite **ברכו** and the opening **ברכה** fell upon the first **עולה**, the **כהן**. The **ברכה** that is recited after **קריאת התורה** was the responsibility of the last **עולה**. At the time of the **גמרא**, the procedure changed. Each **עולה** recited **ברכו** and the **ברכה** before the **קריאה** and recited the **ברכה** after the **קריאה**. The justification for changing the procedure was: **משום הנכנסין ומשום היוצאין**; those who began listening to the **קריאת התורה** after the first **עולה** recited **ברכו** and the first **ברכה** and those who left the area during **קריאת התורה** before the last **עולה** recited the second **ברכה**. Is the issue that those who enter late need to respond to **ברכו** in order to be counted as part of the group and do we need to repeat **ברכו** in case some leave and we want to be sure that ten men are still listening? That does not seem to be the issue:

רש"י מסכת מגילה דף כא' עמוד ב' – **משום הנכנסין** – שאם יכנס אדם לבית הכנסת אחר שבירך ראשון, ואם לא ישמע את האחרים מברכין, יאמר: אין ברכה בתורה לפניה. **ומשום היוצאין** – ולא שמעו את החותם מברך לאחריה, והראשונים לא ברכו, יאמרו היוצאים: אין ברכה בתורה לאחריה.

It is difficult to explain why the issue of individuals entering after the first **עולה** recites **ברכו** and the first **ברכה** and the issue of those who depart during **קריאת התורה** before the last **עולה** recites the second **ברכה** only became a concern at the time of the **גמרא**. The opposite should have been true. At the time of the **משנה**, **קריאת התורה** was occurring more often in open areas (i.e. not in synagogue buildings) than it was occurring in the time of the **גמרא**. A second difficulty: why would someone who regularly listens to **קריאת התורה** suddenly misconstrue what is occurring after witnessing **קריאת התורה** so many times before? Therefore we must conclude that we misunderstand the issue. Perhaps this procedural change took place when **חז"ל** became concerned with Jewish/Christians or non-Jews being present in synagogue who either enter the synagogue after the opening **ברכה** is recited or leave the synagogue before the closing **ברכה** is said. Those are individuals who might misconstrue the failure of an **עולה** to recite one or the other **ברכה** as evidence that members of the Jewish community are no longer willing to assert what is said in those **ברכות**: either **אשר נתן לנו** or **אשר בחר בנו**.

TRANSLATION OF SOURCES

'5-נחמיה פרק ה' פסוק ה' And Ezra opened the book in the sight of all the people; for he was above all the people; and when he opened it, all the people stood up; 6. And Ezra blessed the Lord, the great God. And all the people answered, Amen, Amen, lifting up their hands; and they bowed their heads, and worshipped the Lord with their faces to the ground.

ג'ד-דברים פרק לב', ג' When I proclaim the name of the Lord; ascribe greatness to our G-d.

י"רש- When I read and mention G-d's name, ascribe greatness to our G-d by blessing his name. This is the source for the rule that those hearing a Bracha in the Beis Hamikdash had to respond by saying: Baruch Shem Kvod Malchuso.

י"שפתו הכמים-Maybe we can interpret Moshe Rabbeinu's statement to mean that we need to respond with the word: Amen. Why does Rashi feel the need to limit the verse as representing what must be done in the Beis Hamikdash. Let it also represent what must be done outside of the Beis Hamikdash. It is therefore necessary to explain that since Moshe Rabbeinu used the words: Havu Godel, ascribe greatness, it is not enough to say: Amen; the word: Amen is not an expression of greatness; rather it is the means by which you express belief in what has been said. In addition because Moshe Rabbeinu used the words: Ki Shem Hashem Ekra, when I call out G-d's name, he meant G-d's name of four letters which cannot be said as it is written outside of the Beis hamikdash.

ה'הלכה ה' מסכת סופרים פרק יג' הלכה ה' -There is a dispute concerning he who is holding the Torah after coming forward for his aliya. One Tanna said: he should open the Torah scroll, look at the place where the reading will begin, close the Torah scroll and then recite the Bracha. The other Tanna said: open the scroll, look at the place where the reading will begin and make the blessing (it is not necessary to close the scroll). Rabbi Zeira father of Rabbi Yermiya, Rabbi Masneh in the name of Shmuel said: the Halacha follows the opinion that all that is necessary is to open the scroll, look at the place where the reading will begin and then recite the blessing. What is the reason? It is a verse from the book of Nehemia: and when he opened it, all the people stood up. What is written after? And Ezra blessed the great G-d. How did Ezra ascribe greatness to G-d? Rav Gidal said: by Ezra pronouncing the ineffable name of G-d; Rav Masnah said: by reciting a Bracha.

ב'תלמוד בבלי מסכת מגילה דף כא' עמ' ב' -NEITHER LESS NOR MORE [etc.]. A Tanna stated: The one who reads first makes a blessing before the reading, and the one who reads last makes a blessing after it. Nowadays that all make a blessing both before and after the

reading, the reason is that the Rabbis ordained this to avoid a misunderstanding on the part of people entering and leaving synagogue.

מסכת מגילה דף כא' עמ' ב' - משנה Mishnah. He who reads the Megilah may do so either standing or sitting. Whether one reads it or two read it together they the congregation has performed its obligation. In places where it is the custom to say a Bracha after Megilah reading, it should be said, and where it is not the custom it need not be said. On Mondays and Thursdays and on Shabbos at Mincha, three read from the Torah, neither more nor less, nor is a Haftorah head from a prophet. The one who reads first in the Torah and the one who reads last make respectively a blessing before reading and after.

רש"י מסכת מגילה דף כא' עמוד ב' - משום הנכנסין - If a person entered into the synagogue after the first Oleh made the opening Bracha and did not hear others make a Bracha will conclude that no Bracha is required before reading from the Torah. **ומשום היוצאין** - If a person left the synagogue before the last Oleh made the closing Bracha and did not hear anyone make a closing Bracha, he will conclude that no Bracha is required after reading from the Torah.

SUPPLEMENT

To assist anyone who would like to study the פיוטים for פרשת פרה, I am providing a translation of the comments of Rabbi Zeligman Baer, זצ"ל, to several of the פיוטים that are found in his סידור עבודת ישראל.

אצולת אומן

A reference to Torah based on the verse:

משלי פרק ח פסוק ל- וְאֶהְיֶה אֲצִלוֹ אֱמוּן וְאֶהְיֶה שִׂעֲשָׁעִים יוֹם יוֹם מִשְׂחֻקָּתָ לְפָנָיו בְּכָל יְעַת:

Then I was by him, like a little child; and I was daily his delight, rejoicing always before him;

In her depth;

A reference to the Torah Reading for פרשת פרה: פרשת אדומה של פרשת פרה: "זאת" חקת התורה של פרה אדומה:

All these words refer to being hidden and concealed;

From a phrase in the Talmud:

תלמוד בבלי מסכת שבת דף קכה עמוד ב-פקק החלון;

One may close the skylight with it;

From the verse:

מלכים ב פרק ב פסוק ח- וַיִּקַּח אֱלִיָּהוּ אֶת אֲדָרְתוֹ וַיִּגְלַם וַיִּכֶּה אֶת הַמַּיִם וַיַּחֲצוּ הַנָּהָר וַהֲנָה וַיַּעֲבְרוּ שְׁנֵיהֶם בְּחֶרְבָּה:

And Elijah took his mantle, and wrapped it together, and struck the waters, and they parted to one side and to the other, so that the two went over dry ground.

From the verse:

ישעיהו פרק ז פסוק יט- וּבָאוּ וַנְּחֹו כָּלֵם בְּנַחְלֵי הַבְּתוֹת וּבְנִקְיֵי הַסְּלָעִים וּבְכָל הַנְּעֻצֹצִים וּבְכָל הַנְּהַלְלִים:

And they shall come, and shall rest all of them in the desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon all thorns, and upon all bushes.

From the verse:

משלי פרק כה פסוק יא- תְּפוּחֵי זָהָב בְּמִשְׁפִּיּוֹת כָּסֶף דְּבָר דְּבָר עַל אֲפָנָיו:

A word fitly spoken is like apples of gold in a setting of silver.

From the verse:

ישעיהו פרק ה פסוק ב- וַיַּעֲזְקֵהוּ וַיִּסְקְלֵהוּ וַיִּטְעֵהוּ שִׁרְק וַיִּבֶן מִגְדָּל בְּתוֹכוֹ וַגַּם יָקַב חֲצֵב בּוֹ וַיִּקְוֹ לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעַשׂ בְּאֲשֵׁים:

And he dug it, and cleared away its stones, and planted it with the choicest vine, and built a tower in its midst, and also made there a winepress; and he looked for it to yield grapes, and it yielded wild grapes.

Engraved is the Mitzvah in the Torah that is described as not far away in the verse:

דברים פרק ל פסוק יא—כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמָּוֶד וְלֹא רַחֲקָה הוּא:

For this commandment which I command you this day, is not hidden from you, nor is it far off.

It is special because of the many Halachic details in it.

Enclosed; based on the verse:

תהלים פרק סט פסוק טז—אֵל תִּשְׁטַפְנֵי שִׁבְלֹת מַיִם וְאֵל תִּבְלַעְנִי מִצִּוּלָה וְאֵל תִּתְאַמֵּר עָלַי בְּאֵר פִּיהָ:

Do not let the flood of water sweep over me, or the deep swallow me up, or the pit shut her mouth over me.

The stain of Israel that is called: חמוקה in the verse:

שיר השירים פרק ז פסוק ב—מֵה יִפּוּ פְעָמַיִךְ בְּנִעְעָלַיִם בֵּת נְדִיב חַמוּקַי יִרְכְּבֶיךָ כְּמוֹ חֲלָאִים מְעֵשֶׂה יְדֵי אָמֵן:

How beautiful are your feet in sandals, O prince's daughter! your rounded thighs are like jewels, the work of the hands of an artist.

The stain is erased by the ashes of the Red Heifer.

ממרה חקה גזר

From Mount Sinai. Based on the verse:

תהלים פרק סח פסוק טז—הַר אֱלֹהִים הַר בְּשָׁן הַר גְּבַנְגָּיִם הַר בְּשָׁן:

O mighty mountain! O Mountain of Bashan! O many peaked mountain! O Mountain of Bashan!

Moshe Rabbeinu;

To make oneself ready;

Looked into the matter;

Based on the verse:

תהלים פרק סט פסוק ט—מוֹזֵר הָיִיתִי לְאֶחָי וְנִכְרִי לְבְנֵי אִמִּי:

I have become a stranger to my brothers, and an alien to my mother's children.

G-d;

See Rashi's comments to the verse:

במדבר פרק יט פסוק ב—זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' לְאָמֹר דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל:

This is the ordinance of the Torah which the Lord has commanded, saying, Speak to the people of Israel, that they bring you a red heifer without spot, which has no blemish, and upon which never came yoke;

להבין את התפלה

רש"י במדבר פרק יט פסוק ב-זאת חקת התורה – לפי שהשמן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חקה, גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה:

באגר משור-That the cow should not have two black hairs or white hairs tied together in one area;

פעלתה בסגן-It was prepared by Elazar Ha'Kohen, head Kohain, second to the Kohain Gadol.

צור צרורה-The procedures concerning the Parah Aduma were bundled together and given to Elazar to implement.

אטומי-Closed in a grave.

קפאון חק

אלפת היקר-From the phrase: שגר אלפיך, the produce of your cows. This means the special cow.

לפענה-To reveal, from the words: צפנת פענה which is translated in Aramaic to mean: one who reveals secrets.

גמות-To taste, from the words: הגמאיני נא, drink a little water.

תקרא כהן-You should be a Kohain for us.

אמרתי אחכמה

איתא-This is a reference to King Solomon as in the verse:

משלי פרק ל פסוק א-דברי אגור בן יקה המשא נאם הנגר לִאִיתִיאל לִאִיתִיאל וְאָכַל:

The words of Agur the son of Jakeh, the burden. Thus says the man: I am weary, O God, I am weary, O God, and I am consumed.

להחליש-Lot;

אצורה ומפרשה

לבועלי אסופות-To Sages based on the verse:

קהלת פ' יב, יא-דברי חכמים בדרךבנות וכמשמרות נטועים בעלי אסופות נתנו מרעה אחד:

The words of the wise are like goads, and like nails firmly fixed are the collected sayings, which are given by one shepherd.

חשופות-Revealed;

צרות-Another word for souls based on the verse:

שמואל א פרק כה פסוק כט-ויקם אדם לרדףך ולבקש את נפשך והיתה נפש א-דני צרורה בצרור החיים את ה' א-להיך ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע:

If men rise up to pursue you, and to seek your soul; the soul of my lord shall be bound in the bundle of life with the Lord your God; and the souls of your enemies, he shall sling out, as from the hollow of a sling.

Lusting after; כסופות

From the phrase: ספות הרווחה, to add drunkenness; ספות

From the phrase: יפּוּ מעינותיך, streams of water flow; בפּוּץ בעניו

As in the following מדרש: רעד כהסכית

מדרש תנחומא (ורשא) פרשת חקת סימן ו-אמר שלמה על כל אלה עמדתי ופרשה של פרה אדומה חקרתי ושאלתי ופשפשתי אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני (קהלת ז) מי כהחכם ומי יודע פשר דבר (שם /קהלת/ ח) מי כהחכם זה הקדוש ב"ה שכתוב (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ, ומי יודע פשר דבר זה הקב"ה שפירש את התורה למשה שנאמר חכמת אדם תאיר פניו (קהלת ח), אמר רבי יודן גדול כהן של נביאים שמדמים דמות גבורה של מעלה לצורת אדם שנאמר (דניאל ח) ואשמע קול אדם וגו', ורבי יהודה בר סימון אמר מהכא (יחזקאל א) ועל דמות הכסא כמראה אדם, ועוז פניו ישונה שהוא משתנה ממדת הדין למדת רחמים על ישראל, אמר רבי יהושע דסכנין בשם ר' לוי על כל דבר ודבר שהיה הקב"ה אומר למשה היה אומר לו טומאתו וטהרתו כיון שהגיע לפרשת אמור אל הכהנים וגו' אמר משה לפניו רבש"ע אם נטמא הכהן במה תהא טהרתו, לא השיבו, באותה שעה נתכרכמו פניו של משה כיון שהגיע לפרשת פרה אדומה א"ל הקב"ה למשה אותה מדה שאמרתי לך אמור אל הכהנים ואמרת לי אם נטמא במה תהא כפרתו ולא השיבותיך זו היא כפרתו ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת וגו'.

This is how the first Mishna begins in Maseches Parah; פרה בת שתים

Moshe Rabbeinu, the devoted envoy prayed; בער ציר תחן

To the Jewish people; למי זאת

As in the verse: שנא עז פנים

קהלת פרק ח פסוק א-מי כהחכם ומי יודע פשר דבר חכמת אדם תאיר פניו ועז פניו ישנא: Who is like the wise man? and who knows the meaning of a matter? A man's wisdom makes his face shine, and the boldness of his face is changed.

He laid out for him the section beginning with the word: זאת; i.e. dealing with the Parah Aduma. ויערך זאת

אמרה סנונה

Clear; like something that was strained through a strainer. סנונה

Comes from the phrase: עגלה ערופה. The calf with the broken neck. מערופה

This phrase is based on the fact that words repeat in series of seven in Parshat Parah Aduma. Rabbi Chanon found within Parshas Parah that there are seven words that appear seven times each: seven times the word: פרות; seven times the word:

שרפות; seven times the word: הזיות; seven times the word: כבוסים; seven times the word:

טהורים; seven times the word: טמאים; if someone tells you

להבין את התפלה

that there is not seven mentions of each word, tell them to include the words: Moshe and Aharon. This Midrash presents some difficulties. The word: כהן only appears five times, so if you add the names of Moshe and Aharon, you do have seven references. But the word: פרה only appears five times; so too the other words. This Midrash needs further explanation. However, the reference to seven cows can be interpreted to referring to the seven Red Heifers that were used in total throughout the history of the Jewish people. The first was prepared by Moshe Rabbeinu; Ezra prepared the second; the other five were prepared between the time of Ezra and the destruction of the Second Beis Ha'Mikdash as is explained in Maseches Parah Mishna 6.

חבואיה-In hard to get to parts of the animal;

יעשה מהוץ כהן-In accordance with Mishna Parah chapter 3, Mishna 6:

משנה מסכת פרה פרק ג משנה ו-וכבש היו עושים מהר הבית להר המשחה כיפין ע"ג כיפין וכיפה כנגד האוטם מפני קבר התהום שבו כהן השורף את הפרה ופרה וכל מסעדיה יוצאין להר המשחה:

Mishnah 6- A causeway was made from the Temple Mount to the Mount of Olives, being constructed of arches above arches, each arch placed directly above each pier of the arch below as a protection against a grave in the depths, whereby the priest who was to burn the cow, the cow itself and all who aided in its preparation went forth to the Mount of Olives.

מסעדיו אתו יצאו-In accordance with the above Mishna.

עבור כורה שוחה-Out of concern for the Saducees as stated in Mishna seven supra.

משנה מסכת פרה פרק ג משנה ז-לא היתה פרה רוצה לצאת אין מוציאין עמה שחורה שלא יאמרו שחורה שחמו ולא אדומה שלא יאמרו שתים שחמו רבי יוסי אומר לא משום זה אלא משום שנאמר והוציא אותה לבדה וזקני ישראל היו מקדימים ברגליהם להר המשחה ובית טבילה היה שם ומטמאים היו את הכהן השורף את הפרה מפני הצדוקים שלא יהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית:

Mishnah 7. If the cow refused to go out, they may not take out with it a black one lest it be said, 'a black cow has been slain' nor another red cow lest it be said, 'two have been slain'. R. Jose stated: it was not for this reason but because it is said in scripture and he shall bring her forth, by herself. The elders of Israel used to precede them on foot to the Mount of Olives, where there was a place of immersion. The priest that was to burn the cow was deliberately made unclean on account of the Saducees: in order that they should not say, 'only by those on whom the sun has set must it be prepared'.

סדר המערכת ולא שהה-So it is written in handwritten manuscripts. It means that it was not a hindrance.

צת-To set on fire.

חריות-Branches of a palm tree following the opinion of Rabbi Akiva in Mishna 9 even the Halacha does not follow his opinion:

משנה מסכת פרה פרק ג משנה ט-כפתוה בחבל של מגג ונתנוה על גב המערכה ראשה

בדרום ופניה למערב הכהן עומד במזרח ופניו למערב שהט בימינו וקבל בשמאלו רבי יהודה אומר בימינו היה מקבל ונותן לשמאלו ומזה בימינו טבל והזה שבע פעמים כנגד בית קדש הקדשים על כל הזיה טבילה גמר מלהוות קינה את ידו בגופה של פרה ירד והצית את האש באליתות ר"ע אומר בהריות:

Mishnah 9. It was bound with a rope of bast and placed on the pile with its head towards the south and its face towards the west. The priest stood in the east with his face towards the west. He slaughtered with his right hand and received the blood with his left. R. Judah said: he received the blood with his right hand, put it on his left hand and then sprinkled with his right. Seven times he dipped his finger in the blood and sprinkled it towards the holy of holies, dipping once again for each sprinkling. Having finished the sprinkling he wiped his hand on the body of the cow, came down and kindled the fire with chips. R. Akiba said: with dry branches of palm-trees.

הרב-Enlarged.

שער איתן-It is the western wall of the Beit Hamikdash as in the verse:

יחזקאל פרק מ פסוק טו- הַאֵיתוֹן עַל לְפָנֵי אֵלֶם הַשַּׁעַר הַפְּנִימִי הַמְּשִׁים אִמָּה:

And from the front of the gate of the entrance to the front of the inner vestibule of the gate were fifty cubits. And as the רד"ק explains:

מלכים ב פרק יא פסוק ו-וְהַשְּׁלֵשִׁית בְּשַׁעַר סוּר וְהַשְּׁלֵשִׁית בְּשַׁעַר אַחַר הַרְצִים וּשְׁמֶרְתֶּם אֶת מִשְׁמֶרֶת הַיְבִית מִסָּח:

רד"ק מלכים ב פרק יא פסוק ו- בשער סור - ובדברי הימים בשער היסוד ות"י בתרע גבריא ויש נסחאות בתרע נטוריא ובדברי רז"ל שהוא שער המזרחי ושבע שמות נקראו לו שער סור ששם היו טמאים פורשים הה"ד סורו טמא קראו למו שער היסוד ששם היו מיסדים את ההלכה, שער חרסית שהיה מכוון כנגד זריחת החמה הה"ד האומר לחרס ולא יזרח, שער האיתון שהוא משמש כניסה ויציאה, שער התוך שהוא ממוצע בין שני שערים שער חדש ששם חדשו סופרים את ההלכה שער עליון שהוא למעלה מעזרת ישראל:

שמע לכל עין ארו זה-In accordance with Mishna 10 supra

משנה מסכת פרה פרק ג משנה י-נבקעה ועמד חוץ מגתה נטל עץ ארו ואזוב ושני תולעת אמר להן עץ ארו זה עץ ארו זה אזוב זה אזוב זה שני תולעת זה שני תולעת זה ג' פעמים על כל דבר ודבר והם אומרים לו הין והין ג' פעמים על כל דבר ודבר:

Mishnah 10. When it burst he took up a position outside its pit and taking hold of cedar wood, hyssop and scarlet wool, he said to the bystanders, 'is this cedarwood? Is this cedarwood?' 'Is this hyssop? Is this hyssop?' 'Is this scarlet wool? Is this scarlet wool?' Three times he repeated each question and they answered him 'yea, yea!' — three times to each question.

תרגל-Went;

נקוקים-The dead who lie in the crevices of the graves.